

Dagboek 10 14 augustus 2015

We gaan vandaag opnieuw een dag het veld in. We zijn niet helemaal klaargekomen met de bezoeken. Sinds begin dit jaar is ons werkgebied uitgebreid met 6 communes. In dit gebied is de laatste jaren geen hulp geweest van andere organisaties. Het is een zeer afgelegen gebied tegen de bergen aan. Een paar maanden geleden heeft dr. Sun, de Spie-en arts, samen met andere bestuursleden geïnventariseerd hoe groot de nood hier was. Er zijn met name veel weeskinderen. Veel ouders zijn in dit gebied overleden aan malaria. Ook zijn er aidspatiënten die geen hulp krijgen.

We hebben vandaag een Nederlandse gast, Elisabeth Noorman. Vanuit haar kerkelijke gemeente in Utrecht kende ze Stichting De Brug en ze is heel geïnteresseerd in ons werk. We vertrekken om 7 uur en reizen naar het zuiden naar het district Tram Kak in de provincie Takeo. Onderweg wachten de vrijwilligers en mr. Soeun, vice-directeur en verantwoordelijk voor de projecten in deze provincie, ons al op. Omdat dit gebied dicht bij de bergen (in het westen) ligt, is hier genoeg water. Al komt het niet altijd op de goede plaats. Dat is het goede nieuws. Het slechte nieuws is dat hier veel grote investeerders het land van de boeren opkopen voor weinig geld. En de mensen hebben zelf geen grond meer om rijst en groente te verbouwen. Het kennisniveau van de mensen is meestal heel laag. En als ze geld krijgen aangeboden nemen ze dat meestal meteen aan, niet nadenkend over de gevolgen ervan.

We bezoeken vandaag een aantal gezinnen, allemaal met hun eigen verhaal. Als eerste brengen we een bezoek aan een familie waar zich een maand geleden een drama heeft afgespeeld. Hun huisje is in brand gevlogen en daarbij is de jongste van hun vier kinderen omgekomen. De asresten van het huis liggen er nog. Van het Rode Kruis kregen ze een aantal golfplaten en de buurt heeft wat palen geschonken en daarmee is een 'huis' gebouwd, waar ze nu in wonen. We krijgen hun verhaal te horen en moeder heeft moeite haar tranen te bedwingen. Het is nog maar zo kort geleden! We staan er met z'n allen bij met onze mond vol tanden. Ze hebben nu onderdak gelukkig, maar er is een gat in hun gezin. De vrijwilliger heeft ons hiernaar toe gebracht. Hij woont in dit gebied en wil heel graag helpen. Hij zal dit gezin blijven bezoeken en nadenken samen met het Spie-en bestuur hoe we hier verder kunnen helpen. Vandaag delen we alvast een waterfilter uit.

Dan bezoeken we een gezin die heel achteraf woont. Drie weeskinderen die bij hun tante wonen hebben een tweedehands fiets gekregen van Spie-en. Daarmee kunnen ze naar school die een heel eind verderop ligt. De kinderen laten ons de fiets trots zien. Ze zijn er heel blij mee. Ook hun tante kan de fiets gebruiken om naar de markt te gaan.

Dit is de keuken van hun huis. Geen wonder dat hier vaak brand ontstaat! Veel daken worden van grasmatten gemaakt die kurkdroog zijn. De voorraadkast bestaat uit een paar plastic zakjes die aan het dak hangen.

Tante heeft een poor-id (armenkaart) en dus zal zij en de kinderen opgenomen worden in het wezenprogramma van Spie-en. Dat betekent dat ze maandelijks rijst krijgen (15 kg voor een volwassene en 10 kg voor elk kind). Ook krijgen de kinderen twee keer per jaar een schooluniform, schriften en pennen, zodat ze ook naar school kunnen gaan.

Deze hulp kost per kind € 100 per jaar. Daarmee help je dus niet alleen het kind, maar ook de pleegouder. En later kan het kind weer voor de pleegouder zorgen als die oud is geworden.

De Spie-en vrijwilligers, allemaal gekleed in een Spie-en shirt, zijn zo blij dat we komen kijken naar de moeiten in hun gebied.

De lunch bestaat uit een stokbrood met gezoete koffiemelk en bananen ertussen. We eten het op onder een afdakje van een vriendelijke buurman.

Het volgende gezin dat we bezoeken is een echtpaar waarvan de vrouw een herseninfarct heeft gehad een tijd geleden. Haar man verzorgt haar. Ze is gedeeltelijk verlamd. Haar bovenlichaam was ontbloot toen we bij haar kwamen. En haar man haastte zich om haar aan te kleden. Ze schreeuwde het uit van de pijn toen ze het bloesje aan moest trekken. De man werkt af en toe ergens in de buurt en zij hebben een getrouwde dochter die af en toe kan helpen om eten te kopen. Deze mensen zullen door de Spie-en vrijwilliger blijvend worden bezocht. Ook hier delen we een waterfilter uit en leggen uit hoe ze die moeten gebruiken en schoonmaken.

Dit gebied is ruig en minder geschikt voor verbouw van rijst en groente.

We gaan nog verder het achterland in. Naar een weduwe die heel arm is. Haar zoon en schoondochter (vijf maanden zwanger) en blind aan één oog wonen bij haar in. De zoon heeft een kunstbeen. Hij heeft tijdens het houthakken zijn been zodanig geraakt dat het geamputeerd moest worden.

Hij kan er wel mee lopen, maar het kunstbeen is van slechte kwaliteit. De voet is gebroken. Er is een organisatie die een nieuw been kan geven. Maar het is ver. Reizen kost geld, wel 10 dollar. Dat is een heel groot bedrag als je arm bent. En dus is het eigenlijk onmogelijk. We worden weer een met de neus op de feiten gedrukt, hoeveel luxe wij hebben. Bij ons houdt een behandeling op als de artsen geen mogelijkheid meer zien voor behandeling. Hier is de beperking afstand en geld.

Een jong gezin, ze zien er redelijk gezond uit, met de zorg voor een moeder en over een paar maanden een kindje.

Zijn ze er blij mee? Is oma er blij mee?

Want hoeveel zorg brengt zo'n kleintje met zich mee in deze omstandigheden?

We besluiten om geld te geven voor vervoer zodat de jongeman een nieuw been kan krijgen. Hij is per slot van rekening de kostwinner in dit gezin.

Ze zijn er heel blij mee en vertellen dat hij morgen meteen zal gaan. De vrijwilliger zal verslag uitbrengen en misschien wel een foto van het nieuwe been. Ook hier laten we een waterfilter achter.

De Spie-en vrijwilliger heeft het druk vandaag. We bezoeken zijn commune en er is zoveel dat hij ons wil laten zien. Het probleem is vaak de bereikbaarheid. We rijden met de Spie-en auto's door wild terrein, een weg is hier al lang niet meer.

Nu wordt ook maar weer eens duidelijk hoe nodig het is dat Spie-en deze auto's heeft. Je komt hier niet ver met een gewone auto.

En soms moeten we een eind lopen om bij het gezin te komen waar we een bezoek willen brengen.

Twee oude mensen, allebei 95 jaar! Met een bewogen leven achter de rug.

Ze kregen maar liefst 13 kinderen. Ze overleefden de vreselijke periode tijdens het Pol Pot regime. Maar 12 van hun kinderen niet, ze werden vermoord of kwamen om van hongersnood en ontbering.

Ik probeer me voor te stellen hoe dat is geweest. Dat lukt op geen enkele manier. En nu komen we bij hen op bezoek. Ze vragen niet om hulp. Ze kijken ons alleen maar aan. Het is voor ons genoeg.

Oma is zo krom als een hoepel. En opa? Die is er eerst niet, maar komt na een tijdje aangesjokt. Hij is er op uit geweest om wat eten te zoeken.

Opa is nog goed ter been en onderhoudt nog een heel mooie groentetuin. En ze hebben elkaar nog. Wat als één van beiden er niet meer zal zijn?
We laten hier ook een waterfilter achter, ook al hebben ze hun leven lang uit de sloot gedronken, misschien helpt het om nog wat langer bij elkaar te kunnen zijn...

Ook hier wonen mensen in moeilijke omstandigheden. Reclameborden worden gebruikt als wanden van het huis. Het dorpshef (rode shirt), een vrouw (!) neemt ons mee naar een paar gezinnen om te laten zien hoe moeilijk ze het hebben. Ze smeekt ons te helpen.

Kosten voor een waterfilter € 10

Hulp voor een weeskind en de pleegouder € 100 per jaar

Een nieuw huis € 1.200

Bankrek.nr. NL16 ABNA 0406472661